

רבונו תם	מוצאי שבת	הדלקת נרות	תל אביב
18:19	17:53	16:52	תל אביב
18:24	17:57	16:51	ירושלים
18:17	17:51	16:50	חיפה

שבת שלום ומבורך!

העלוך טעון גניזה

הרה"ג דניאל זר שליט"א
ראש התיבה והמוסדות

חיים רגועים

רק האדם שחי באמונה וביטחון זוכה לחיים רגועים ושלווים

שינוי ברגע

אנשים רבים עושים שינויים בחייהם, אך שינוי שהוא כתוצאה משינוי בעבודה או שינוי מגורים – עוד יכול להתקבל על הדעת. אבל מה מניע אנשים, באמצע החיים, בשנות העשרים והשלשים ואף השישים והשמונים, ללא כל סיבה נראית לעין וללא כל הגיון, להחליט ביום בהיר שהם משנים את אורחות חייהם, בוחרים לשנות את צורת חייהם עד עתה, ולפעמים להפוך הרגלי ילדות מן הקצה אל הקצה? מנין שואב יהודי כוחות לעשות 'סטופ' על חייו עד עתה, ולהשתדרג לכיוונים חדשים?

פרשת השבוע הנוכחי, חושפת את הכח הזה לראשונה. חז"ל מספרים, כי כל האומות סירבו להצעת בורא עולם לקבל את התורה, דוחים את ההזדמנות לשנות את אורחות חייהם ולהיגמל מהרגלים רעים שדבקו בהם. לעומתם, בני ישראל מגיבים אחרת לחלוטין, ובבת אחת, בהחלטה שתשנה לחלוטין את אורח חייהם ותטיל עליהם עול תורה ומצוות, למרות הקושי הכרוך בהחלטה כזו והמורכבות סביב קיום 613 מצוות, הם קופצים בשמחה ומגיבים בשתי מילים: 'נעשה ונשמע'!

כאן בדיוק טמון אחד הסודות העוצמתיים של נשמת היהודי, בשונה מכל האומות. הנשמה היהודית היא לא רוח בעלמא, היא חלק אלוקי, ממשי. היא נשמה חזקה ורבת עוצמה, 'כור אטומי' קטן אך חזק הנמצא בלבו של כל אחד ואחד מאיתנו, טורבינה חזקה ויוצאת דופן, הנותנת לנו את הכח והעוצמה, את העיזוז והגבורה, לקבל החלטות הרות גורל וכבדות משקל, לשוב לקבל עלינו עול תורה ומצוות!

היו מתרגלים כל מיני מצבים של בטחון בה' ושל התגברות על המידות. הם שאפו להגיע למצב שלא יתייחסו לשאלת "מה יגידו"... היו באים לבית מרקחת ומבקשים קילו תפוזים, באו לחנות ירקות ומבקשים תרופות. **כמה אנשים היום רוצים לחזור בתשובה, ואינם עושים זאת כי חוששים מה אנשים יגידו. לא צריך לראות שום דבר, רק את הבורא יתברך בלבד!**

מסופר על אחד מתלמידי נובהרדוק, שנאצי איים עליו באקדה, אמר לו הבחור: אם הקב"ה לא רוצה אתה לא תירא בי! אמר לו אתה משוגע? עוד שנייה אתה מת! אמר לו כבר אמרתי לך, אם הוא יתברך ירצה אתה תירא בי, ואם לאו אתה לא תירא בי! אמר לו אתה הולך למות ומדבר שטויות! בסוף הוריד הלה את הרובה ואמר לו שהוא בעצמו יהודי מחופש, כדי לברוח ואמר: **אך בעל ביטחון גדול כמון לא ראיתי מימי!**

סיפור נוסף על תלמיד ישיבת נובהרדוק, שעמד בתור לנסיעה ברכבת, נסיעה ברוסיה ברכבת של כמה ימים העולה הרבה כסף, בחור שעמד אחריו אמר לו אין לך כסף אין תסע? אמר להם הוא יתברך ישלח לי, אמר לו אתה תגיע לקופה ותעשה חילול השם. והנה הגיע התור שלו בקופה ולפתע עקף אותו מישהו ודיבר איתו כמה מילים, נתן לו כסף והוא שילם. שאלו אותו מה קרה? אמר להם הוא היה צריך להעביר חבילה לעיירה פלונית, נתן לי את החבילה שאני יעביר אותה, וכל הנסיעה שלי עליו! והוא אפילו לא התפעל, כל כך היה בטוח!

אתה רוצה ללמוד כוחה של אמונה? צא ולמד ממצות מעשר עני, וכן מעשר כספים. התורה הקדושה מצוה את האדם לתת עשירית לצדקה! כמה קשה הדבר! כסף שהוא עבד עליו, הזיע בשבילו, יתן לחברו?! אלא, שמי שחושב שהכסף בכחו ועוצם ידו קשה לו לתת, אבל מי שיודע שהכסף ממנו יתברך קל לו לתת! שזכך לחיות באמונה אמיתית ושלומה.

מתוך דרשתו השבועית של הרה"ג דניאל זר שליט"א המתקיימת בכל יום רביעי בשעה 22:00 בישיבת אור דוד

אדם צריך לחיות בביטחון בבורא עולם, כי כשהאדם חי באמונה וביטחון הוא רגוע וטוב לו, הוא בידיים טובות, חיוו שקטים. אבל אדם שחי בלי אמונה, חי במתח, בעצבים, בדאגות, מתוסאכל על השני, דואג מה יהיה מחר, אני לא גומר את החודש, מה יהיה בעתיד ועוד דאגות כאלה ואחרות.

אדם שבוטח בבורא עולם, אומר "ברוך ד' יום יום", מי שנתן היום ייתן מחר, וכמו שאומר הזוהר הקדוש: מדוע הקב"ה הוריד מן במדבר פעם ביום, מדוע לא פעם בשבוע? כדי להרגילם ולהחדיר בלב, שיש לכם אוכל להיום אל תדאגו למחר. ולכן "ולא העדיף המרבה והממעט לא החסיר", ומי שהותיר למחר "יורום תולעים, ויבאש". בורא העולם הראה להם כי ברכת ה' היא תעשיר ואין מעצור מידו להושיע. אל תיקח כמויות, קח להיום ואל תשאיר למחר. אבל לכבוד שבת יוד כפול כי שבת מקור הברכה.

אדם שבוטח בה' חיוו שלווים ושקטים, כמו שכתוב כי בו ישמח ליבנו כי בשם קדשו בטחנו, **כי הוא יודע שכל מה שקורה עמו כל היממה זה רצון ה', אני מושגח! אני מונהג! הכל מאיתו יתברך, שום דבר לא נעשה בלי רצונו. צריך אדם להשריש עמוק בעצמותו, שכל מה שאדם עושה, אם הוא יתברך לא ירצה שיצליח – לא יצליח.**

וכתוב בספרים הקדושים שאם אדם בוטח בקב"ה במאת האחוזים שיתן לו, מה שהוא רוצה יקבל, אפי' יקנה כרטיס הגרלה יזכה, אבל אם יש לו ספק אפילו הכי קל, לא יזכה. מסופר על רב אחד שדרש כך ברבים, אחד השומעים אמר לו אני בוטח ואני קונה כרטיס הגרלה, שאל אותו הרב בטוח במאת האחוזים? אמר לו כן. בהגיע יום ההגרלה, שלח אליו הרב מישהו, בלי שידע שהוא שלח אותו, והוא בירר אצלו אודות ההגרלה, שאל אותו כמה הרווח? אמר לו מאה אלף דולר. אמר לו אני אתן לך במזומן \$85.000 תסכים למכור לי את הכרטיס? אמר לו בוודאי... למחרת, אמר לו הרב הנה הוכחת שלא היה לך בטחון במאת האחוזים, מי מוותר כל כך בקלות על \$15.000!

הסבא מנובהרדוק זיע"א, היה מחנך את תלמידי ישיבותיו במידת האמיצות ומידת הביטחון, הם

רגע חושבים עמ' 4

פרשת השבוע עמ' 3

פינת ההלכה עמ' 3

סיפור לשבת עמ' 2

סיפור לשבת

הרב אשר קובלסקי

מילה שהצילה חיים

לדפוק עוז, ואת הקור לא ניתן לתארה... באימה ובחרדה הביטו אנה ואנה, אובדי עצות וחסרי כוחות, כשלפתע פתאום - - -

קול הריקה עז נשמע, ודלת תא ההקפאה נפתחה במשיכה חדה!

האור נדלק, ומעבר לדלת - נראתה דמותו המשונה משהו של ג'ורג'. 'ראביי ברקוביץ' - לא ידעתי לאן נעלמת! - קרא ג'ורג' באנגלית רצוצה, ומשך את השניים החוצה. הם נפלו ארצה באפיסת כוחות, מפשירים את עצמותיהם מהקיפאון שכבר חדר עמוקות לכל חלקי גופם... 'היום נגמר ואתם עוד כאן?' - גער' בהם ג'ורג' והריץ אותם החוצה, מבטא את אכזבתו מכך שעיכבו אותו יתר על שעות עבודתו. וכשנפרדו בברכת שלום כמדי יום, גילה ג'ורג' את הסוד המקפא דם, תרתי משמע:

'כבר נכנסתי לרכב לנסוע הביתה, אבל אז נזכרתי שאמרת לי 'בוקר טוב' בבוקר, אבל לא שמעתי ממך 'לילה טוב' בערב... חשבתי שזה לא יתכן, ועשיתי חשבון שחיב להיות שאתה נעול אי שם בירכתי המפעל... לכן חזרתי, פתחתי שוב את הדלתות והאורות, ועד מהרה הבנתי כי המקום היחיד בו אתה יכול להינעל - הוא תא ההקפאה, לכן מיהרתי לשם...'

"הדלת נטרקה, האור כבה, והם נותרו בחשיכה מוחלטת! עלטה סמיכה שררה בתא ההקפאה הענקי..."

ג'ורג' נפרד שוב מהרב ברקוביץ' באיחולי לילה טוב, וכשנהמת מנוע רכבו נשמה ממרחקים החלו הרב ברקוביץ' וחברו לעכל: הקבלה הטובה להקדים שלום לכל אדם הצילה אותם ממוות וודאי, חילצה אותם מתא הקפאה שכוח וקפוא, אשר לא הותיר להם סיכוי להישאר בחיים עד עלות הבוקר!

וסיפור זה, אותו קיבלנו מעדות הרה"ח ר' יעקב ברקוביץ' הי"ו - מחשובי חסידי ויז'ניץ בבני ברק ובנו של הרב ברקוביץ' גיבור סיפורנו, יש בו כדי להאיר:

ראו נא את כוחה של קבלה טובה, אמנם קטנה, אולי קלה, אבל ברגע האמת - היא הצילה שני יהודים ממוות בטוח! ראו נא כי התעקשותו של הרב ברקוביץ' להקדים שלום לשומר שבשערי המפעל, לאיש אשר כולם התרגלו לקיומו ולא הנידו עפעף לכיוונו, ההתעקשות לעמוד על קבלה זו במלוא העוצמה גם בערבות אירלנד הרחוקה - היא זו שזיכתה אותו ואת חברו בחיים חדשים!

שלום לכל אדם, בכל מצב ובכל תנאי, ואין פלא, כי גם בנוסעו למפעל 'גוד מיט' הענק שבאירלנד, הקבלה הטובה להקדים שלום ליוותה אותו גם בשדה התעופה, גם בדרך למפעל, וגם בשערי המפעל - כשבירך את 'גורג' בשלום לבבי...

לאורך היום כולו, שב ג'ורג' לשגרה האפרורית המשמיימה, עד שעת הערב. אז יצא הרב ברקוביץ' מהמפעל, וכמובן - נקש בחלון ה'בוטקה' של ג'ורג', ובירכו ב'לילה טוב' מחוייך. עדיין היה ג'ורג' תוהה לפשר מעשיו של היהודי המזרז המברכו בשלום, אבל עם רבות הימים, כשמדי יום היה הרב ברקוביץ' מברכו בשלום בכניסתו ובצאתו מהמפעל - התרגל ג'ורג' לרעיון, והיה משיב בחיוך רפה והנהגון...

אך על הרב ברקוביץ' הדבר לא השפיע. 'אם קיבלתי על עצמי' - הרהר, 'אני עומד בזה ויהי מה, ולא משנה מה התגובה ואם יש תגובה בכלל!'

ויהי באחד הימים, רגע לפני מועד סיום העבודה במפעל, נכנס הרב ברקוביץ' יחד עם משגיח נוסף אל תא ההקפאה במפעל. חשוב להבין, כי מדובר היה במפעל ענק מימדים שהשתרע על פני רחובות שלמים, ותא ההקפאה המדובר - היה בגודל כמה מאות מ"ר! נכנסו הרב ברקוביץ' וחברו אל תא הקפאה לבדוק חותמות על בשר קפוא, ולפתע - - -

הדלת נטרקה, האור כבה, והם נותרו בחשיכה מוחלטת! עלטה סמיכה שררה בתא ההקפאה הענקי, רק ריח של בשר טרי שנשחט זה עתה הכה באפס, ואין להם מושג אפילו כיצד לחשב את הדרך בחזרה - לכיוון הדלת הנעלת מבחוץ. בקושי רב חישבו את דרכם ושירכו את מגוליהם על עבר הדלת הנעולה, אך הדלת הכבדה והאטומה לא הותירה סיכוי לדפיקותיהם הרמות והעזות שהשמיעו, ובפרט לאור העובדה שהמפעל כבר התרוקן מעובדיו, וכולם שבו לביתם...

הם המשיכו לדפוק בחוזקה על הדלת הנעולה, אך כצפוי - ללא הועיל. הטמפרטורה בתא ההקפאה עמדה על מינוס 32 מעלות, והם חשו היטב את הקור חודר לעצמותיהם, מקפיא את איבריהם. הם הוסיפו לדפוק בעוצמה, עד שהחלו חשים את כוחותיהם אוזלים, אצבעותיהם קופאות, ועוד מעט קט - גם הם יקפאו למוות, רח"ל...

עוד דקה ועוד דקה חולפות, כבר אין בהם כח

בר יותר מ-10 שנים שג'ורג' ניצב בשערי המפעל הענק 'גוד מיט' באירלנד. 'בוטקה' קטנה ניצבת עבורו בכניסה, ומשם הוא צופה ומביט על כל הנכנסים והיוצאים בשערי המפעל, מוודא כי הם מעובדי המפעל או אורחיו, ומאבטח לבל יבואו זרים בשערי ממלכתו. העובדים המקומיים כה התרגלו לקיומו, עד שהיה נראה להם כי השומר כבר הפך לחלק מהביתן, וכרהיט נדמה בעיניהם. הוא עצמו לא טרח להכחיש זאת, שכן ישב בחוסר מעש ותזוזה, בקושי עפעף בעיניו...

כך היו פני הדברים במשך רבות בשנים, עד שלפתע, ביום מן הימים, התרחשה דרמה של ממש בחלון ה'בוטקה' של ג'ורג'. משלחת יהודים נשואי פנים הגיעה מישראל להשגיח על השחיטה ובדיקת הבהמות כהלכה, ועימם נמנה יהודי של צורה, הרב ישראל ברקוביץ' ז"ל. והרב ברקוביץ', לא פחות ולא יותר - - -

ניגש לחלון הביתן, נקש קלות, ובירך את גורג' בשלום לבבי!

ג'ורג' הופתע, הוא לא האמין שזה באמת קורה. עשר שנים הוא ניצב כאן, והוא בעצמו כבר כמעט השתכנע שאינו אלא רהיט, שכן איש אינו מתעניין בו או דורש בשלומו. והנה, נקלע לכאן יהודי זר הנוקש על החלון, מחייך, ומברך בשלום! זו פעם ראשונה שקורה לו דבר כזה!

מעוצמת ההלם, נתקף גורג' באלם. עד שהתאושש, הרב ברקוביץ' כבר היה בתוך המפעל, שכן לדידו, ה'שלום הזה היה שגרתו היומיומי. הן כבר רבות בשנים, מאז קיבל על עצמו את הקבלה הזו, הוא נוהג להקדים שלום לכל אדם. אחרי שלמד על רבן יוחנן בן זכאי שהקדים שלום לכל אדם ואפילו לנכרי בשוק - הפנים את המסך, וקיבל על עצמו להקדים שלום לכל אדם, אפילו לנכרי, אפילו לזר, אפילו לאדם לא מוכר!

וכי למה לא?! - עולה כסף לומר שלום? זה לוקח זמן? כרוך במאמץ? הרי אפשר לשמח בן אדם, במילה אחת קצרה וחיוך לבבי נאה. גמר וקיבל על עצמו הרב ברקוביץ' כי יקפיד היטב על קבלה זו, אף שהיא כביכול 'קטנה' ואינה דורשת מאמץ רב, אבל הוא יישאר עקבי ואיתן לקיימה, ולפיכך היה מהלך בחוצות ומברך את כולם בשלום לבבי, וקל וחומר את מכריו...

לא תמיד זה היה קל, לפעמים גם הרב ברקוביץ' אולי התבייש קצת, אולי חש שלא בנוח, אבל הקבלה שקיבל על עצמו היתה חזקה יותר מכל, והחלטתו להיות עקבי ואיתן בקבלתו עמדה לצידו גם ברגעי התלבטות. לפיכך, המשיך להקדים

פרשת
שבוע

הרב משה דיין

חוקי המשפט

פרשת משפטים עוסקת בדינים והלכות בין בני אדם. ורש"י מבאר מדוע התורה הפרשה מתחילה במילים "ואלה המשפטים" ללמדנו מה הראשונים מסיני אף אלו מסיני עכ"ל. כלומר רש"י מבאר לנו בזה כי גם המצוות שהם בין אדם לחבירו נתנו למשה מסיני, והם חלק מהתורה הקדושה. ויש להבין כאן מדוע צריך שגם דינים ששייכים בין אדם לחבירו ובפרט דיני נזיקין ודיני שכנים, צריכים להנתן בסיני?!

בספר 'זאת התורה' מבאר על פי מעשה שהיה עם הרבי מפייטסבורג זצ"ל באחת נסיעותיו לחו"ל. בכל יום היה מזמין רכב עם נהג שסייעו למקום חפצו. יום אחד הגיע נהג עם מכונת משונה, שהיה בשני המושבים הקדמיים הגה ושאר אביזרי הנהג. והאדמו"ר לא הבין מדוע. ובעל הרכב הסביר לו כי יש לו בן קטן שיושב לידו במכונית ולא נותן לו מנוח כל הנסיעה, ומתנפל על ההגה תוך כדי הנסיעה, ומפריע לנהיגתו. ולכן אביו התקין לו בצד ימין של הרכב הגה כמו של גדולים ושאר אביזרי הנסיעה, אלא שכמובן מה שמצוי בצד ימין אינו מחובר לשום דבר הכל מנותק ואינו משפיע כלל על הנסיעה. ורק הנהג האמיתי שבצד שמאל של הרכב הוא הנהג, והוא זה המחזיק בהגה שמחובר למנוע, והוא זה שיכול להשפיע על אופן הנסיעה ברכב, ומאז הנסיעה שקיטה.

חשב הרבי זצ"ל כי העובדה שזימנו לו לראות רכב כזה משונה בודאי שיש כאן איזה לימוד מהדבר. והסיק כנראה בקשו ללמדו כי רבים מהמנהיגים, מחזיקים בהגה, והם בטוחים 'שהם המנהיגים את העולם' ומסובבים את ההגה כפי רצונם, אך זאת הם אינם יודעים שהם מחזיקים את ההגה הימני שאינו מחובר לכלום ואין לו שום השפעה על מהלך הנסיעה, כי רק אחד ויחיד שהוא המנהיג הוא הבורא והוא היוצר, רק הקב"ה הוא המחזיק את ההגה האמיתי. רק הוא המנהיג את העולם ברצונו, וכל השאר משחקים בהגה, כאילו הם הנהיגים.

ובכן כמו אותו נהג שמחזיק את ההגה האמיתי בידו רק הוא יכול להשפיע על מהלך הנסיעה. כך ריבון כל העולמים המחזיק את ההגה של העולם בידו, הוא קבע את כל כללי ההנהגה בעולם שעל פיהם יתנהג העולם כתיקונו ורק באופן זה העולם יעמוד, כדברי התנא במשנה באבות (פרק א) "על שלושה דברים העולם קיים על האמת ועל הדין ועל השלום" ורק באופן זה הוא קיים. ועל כן גם המשפטים הנוגעים לענייני שכנים ונזיקין ושאר מצוות שבין אדם לחבירו אף הם מסיני, כי ההגה קשור לכל הדינים ולכל המשפטים ולכל החוקים שניתנו בסיני, ועל ידם ההגה מנהיג את העולם ע"י המנהיג שהוא הבורא ית"ש. והנהג הזה גם קבע האיך יהיו חיי השכנים והשותפין, חיי המלוה והלווה ודיני נזיקין וכו' ורק כשזה בא מהנהג האמיתי האוטו יכול לנסוע בשלום ובביטחה.

הרב אומר מעודה

פינת
ההלכה

מצוות עונג שבת

א. אפילו אדם חשוב ומכובד ביותר ואין דרכו להתעסק במלאכות הבית או בקניית דברים מן השוק, מצוה שישתדל להכין בעצמו דבר מסוים לצרכי שבת כדי לכבדו. ואע"פ שיש אחרים שיכולים לעשות זאת בעבורו שמצווה בו יותר מבשלוחו. וכן אמרו בגמרא שרב חסדא היה חותך תרדים כדי לבשלם לכבוד שבת, רבה בר נחמני היה מבקע עצים כדי לבשל בהם, רבא היה מולח את הדגים, ר' זירא היה מדליק את האש לבישול, ר' אבא היה הולך לשוק לקנות בשר ושאר מאכלים לכבוד שבת, וכל המרבה בדבר זה הרי זה משובח.

ב. מצוה להסתפר ביום שישי לכבוד שבת, וכן טוב לגזוז ציפורניים כל יום שישי, ומצוה לרחוץ את כל גופו ולחפוף ראשו במים חמים לכבוד השבת, ויש אומרים שצריך דווקא מים חמים אבל במים פושרים יש להסתפק אם מקיים מצוה זו, ואם אין זמן להתקלח די שירחץ פניו וידיו במים חמים.

ג. יש להשתדל ללבוש בגדים נאים לכבוד השבת, וטוב ליחד בגדים מיוחדים לכבוד שבת, אולם אין צריך ליחד נעליים לשבת ודי שיצחצח את הנעליים לכבוד שבת, והמחמיר ליחד נעליים לשבת תבוא עליו ברכה.

ד. מצוה לנקות ולשטוף את הבית לכבוד השבת.

ה. גם אדם שכבר עשה כמה דברים לכבוד שבת, טוב שישאיר דבר מועט לעשותו סמוך לכניסת השבת, שככל שעושה את הדבר סמוך יותר לכניסת השבת ניכר בזה כבוד השבת ביותר.

ו. אדם שייחד בגדים לכבוד שבת והוצרך ללבוש בגדים אלו ביום חול, מותר לו ללבוש ביום חול.

ז. מצווה שלא לאכול הרבה עד כדי שביעה ביום שישי מזמן מנחה קטנה ואילך, (זמן זה מתפרסם בלוח שנה, והוא בערך שעתיים וחצי קודם השקיעה) כדי שיכנס לשבת כשהוא תאב לאכול, שדבר זה הוא מכבוד השבת. אולם אם אוכל רק כדי להשקיש את רעבונו, עדיין הוא בכלל מקיימי מצווה זו.

ח. אסור לאכול ביום שישי סעודה גדולה שאינו רגיל בה בימות החול וכגון סעודת אירוסין, אבל סעודת מצוה כסעודת ברית מילה מותר, ואף בזה טוב שיקדים לעשות את הברית והסעודה קודם חצות היום כדי שיכנס לשבת כשהוא תאב לאכול.

ט. נער שחל הבר מצווה שלו ביום שישי, מותר לו לעשות את סעודת הבר מצווה ביום שישי, כיון שאף סעודה זו נחשבת לסעודת מצוה. אלא טוב שיקדים לעשותה קודם חצות היום וכאמור לעיל.

י. אדם שזכה לסיים מסכת ורוצה לערוך סעודת מצוה וסיום מסכת ביום שישי, אין לו לעשות כן, שאע"פ שסעודה זו נחשבת לסעודת מצוה הרי יש אפשרות לדחותה מעט, ולכן צריך לדחות את הסיום והסעודה ליום אחר.

יא. סעודת פדיון הבן נחשבת לסעודת מצוה, ולכן אם חל יום שלושים ואחד להולדת הבן ביום שישי מותר לעשותה, (אלא שהנכון הוא שיעשו את הפדיון והסעודה בליל שלושים ואחד משום זריזים מקדימים למצוות) ואפילו אם נדחתה הסעודה לאחר יום שלושים ואחד מותר לעשותה, מפני שנחשבת לסעודת מצוה. אלא שטוב לעשותה קודם חצות היום, כדי שיוכל להיכנס לשבת כשהוא תאב לאכול.

יב. אדם שהולך להתארח אצל קרוביו, צריך לזהר שיקדים לבוא זמן מה לפני שבת ולא יבוא סמוך ממש לשבת, כדי שלא יבוא לידי מכשול וחילול שבת.

יג. אסור לעשות מלאכה ביום שישי מזמן מנחה קטנה ואילך, ואם עשה מלאכה מזמן זה אינו רואה סימן ברכה מאותה מלאכה לעולם. והסיבה לאיסור זה, כדי שיהא פנוי לעסוק בצרכי שבת, ולכן אם נצרך לעשות מלאכה לכבוד שבת כגון שנוצר פיצוץ בצינור המים בביתו או שצריך להסתפר לכבוד שבת, מצווה לעשות דברים אלו כיון שהם בכלל צרכי שבת.

יד. יש מקילים לעסוק בסחורה (דהיינו קניה ומכירה של דברים) ביום שישי אפילו מזמן מנחה קטנה ואילך, ובתנאי שיש לו אנשים בביתו שיכינו בעבורו את כל צרכי השבת. ולכל הדעות, אדם שסוחר במיני מאכל ומשקה, מותר לו למכור עד קרוב לשקיעת החמה, כיון שעיסוקו זה הוא בכלל צרכי שבת. אלא שכאמור צריך שיהיה לו מי שיכין עבורו את צרכי השבת.

טו. מצוה על כל אדם למשמש בכיסי בגדיו ביום שישי סמוך לשבת, לוודאות שאין שם שום דבר מוקצה כמו פלאפון או כסף.

וכך במשך חמש שנים מדי יום שישי ראו היהודים ברחבי העולם את המודעה הבאה:

"נשים יהודיות - זמן הדלקת נרות ביום שישי הזה הוא..."

לבסוף, אותו יהודי יקר נאלץ לקצץ במימון בכמה מהפרויקטים שלו. וביוני 1999 הייתה הפעם האחרונה שהניו יורק טיימס פרסם את זמני השבת.

כמעט הפעם האחרונה.

ב-1 לינואר 2000, תחילת המילניום, הניו יורק טיימס פרסם מהדורה מיוחדת וחגיגית שנפרשה על גבי שלושת העמודים הראשיים.

בעמוד הראשון שיחזרו את החדשות שהיו ב-1 לינואר 1900.

בעמוד השני הופיעו החדשות האקטואליות לאותו היום-1 לינואר 2000.

ובעמוד הראשי השלישי פורסמו תחזיות ל-1 בינואר 2100 (כלומר מאה שנים קדימה).

היו שם "חדשות" בדיוניות שכביכול יהיו בעוד מאה שנה. כגון:

"ברוכים הבאים למדינה ה-51 - קובה."

או "הרובוטים דורשים שוויון!" וכך הלאה..

והנה, בפניה השמאלית למטה, הופיע הכיתוב **"נשים יהודיות - זמן הדלקת נרות ביום שישי הזה הוא 4:39"**.

כך סתם, בלי שאף אחד שילם בעבור זה או הזמין את ההודעה. הניו יורק טיימס בחרו להכניס אותה.

המו"ל של הניו יורק טיימס, נוצרי קתולי ממוצא אירי נשאל לגבי זה.

והתשובה שלו הייתה מדהימה:

"אני לא באמת יודע לנבא מה יקרה בשנת 2100. כנראה שום דבר מה"חדשות" האלה לא יופיעו אי שם בעוד 100 שנה.

אבל בדבר אחד אנחנו יכולים להיות בטוחים בהחלט והוא-

שגם בשנת 2100 נשים יהודיות ידליקו נרות שבת!!!

שבת שלום.

הרב יהודה שמעוני מגיד שיעור בישיבת אור דוד
למגוון הרצאות הרב בנסו לאתרנו: Rabenu.com

תנחשו מה יקרה בעוד 100 שנה?

"ניו יורק טיימס" הוא העיתון היומי הנפוץ ביותר בארצות-הברית, המופץ מדי יום במיליוני עותקים בארה"ב ובמדינות רבות אחרות, באמצעות עשרות משרדים ברחבי העולם. הוא יצא לאור לראשונה בשנת 1851 ומאז הספיק לזכות ב-117 פרסי פוליצר, יותר מכל ארגון חדשות בעולם.

הניו יורק טיימס המזוהה עם השמאל הפוליטי, שבסיועו במנהטן, לא אוהד גדול של יהודים ויהדות. עד כמה לא אוהד?

את שואת היהודים בשנות מלחמת העולם השנייה, העיתון בקושי הזכיר. רק שש פעמים!! לאורך שש שנות המלחמה כולה הגיע רצח היהודים להתחולל באירופה לעמודים הראשיים של העיתון, כאשר בדרך כלל נטמן בעמודיו הפנימיים.

עיתונאים שנשאו שמות יהודיים נתבקשו להיות דיסקרטיים ולחתום על המאמרים שפרסמו בראשי התיבות של שמותיהם בלבד. כך, לדוגמה, אברהם רוזנטל, יהודי אמריקאי, שעבד במשך 56 שנה בעיתון ככתב ועורך התבקש לחתום בשם - "א.מ. רוזנטל".

באמצע שנות ה-90 עלה רעיון מהפכני במוחו של יהודי העומד בראש משרד פרסום. הרעיון היה כזה- מה היה קורה אם עיתון ה"ניו יורק טיימס", היה מפרסם מדי ערב שבת לוח זמני הדלקת נרות שבת.

ברור שמישהו יאלץ לשלם כדי לקנות את שטח הפרסום הזה מדי שבוע. אבל רק תחשבו על הגאווה והמודעות היהודית שתיווצר בעקבות פרסום שבועי זה של השבת הקדושה כל כך לעם היהודי.

וכך הלך מיוזענו, ומצא יהודי אמריקאי בעל לב חם לכל עניין יהודי, שהתמכר לרעיון וקנה אותו תמורת תשלום "סמלי" של כמעט \$2,000 מדי שבוע!!!

יש ערב אחד בשבוע שאסור לכם לפספס

הצטרפו לאלפי צופים המגיעים מכל קצוות הארץ והתחברו לנקודות החשובות ביותר בחייכם
שיעור המוסר הגדול בתבל

מפי הקול חוצב הלהבות

הרה"ג דניאל זר שליט"א

רב מקדים הרב יורם סרי שליט"א אב"ד מודיעין עלית בשעה 21:15

בכל יום רביעי בשעה 22:00
ישיבת אור דוד רח' המכבים 108 בני ברק